

ΣΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΡΟΦΗ

Σειρά: Ελληνική Πεζογραφία
Τίτλος: Στην τελευταία στροφή
Συγγραφέας: Ρένα Μαραζιώτη
Φιλολογική επιμέλεια: Ανθή Ροδοπούλου
Σελιδοποίηση: Έλενα Ματθαίου
Εκπόνηση εξωφύλλου: Φαίδων Συμυρναίος-Αρχέτυπο

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2016: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
& Ρένα Μαραζιώτη
Σόλωνος 136, Αθήνα 106 77
Τηλ.: 210 3829339-210 3803925, Φαξ: 210 3829659
email: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-75-7

ΡΕΝΑ ΜΑΡΑΖΙΩΤΗ

Στην τελευταία στροφή

Σε σένα

*Την ανγή μπορείς να τη φθάσεις
μόνο περπατώντας το μονοπάτι της νύχτας.*

ΧΑΛΙΑ ΓΚΙΜΠΡΑΝ

Κεφάλαιο 1

Το κατακόκκινο κάμπριο *Peugeot* έτρεχε στην εθνική οδό Αθηνών-Πατρών ξεπερνώντας κατά πολύ το όριο ταχύτητας. Μια σειρά από ροδοδάφνες υποκλίνονταν ευγενικά στο πέρασμά του, εναλλάσσοντας τον χρωματισμό τους από λευκό σε ροζ και πάλι λευκό.

Ο Παύλος λάτρευε την ταχύτητα, και παρόλο που σε πολλά σημεία ο δρόμος ήταν ακατάλληλος για τόσο γρήγορη οδήγηση, το πόδι του δεν ξεκολλούσε από το γκάζι.

Εκείνο το καλοκαιριάτικο απόγευμα, ο μελαγχρινός άνδρας οδηγούσε τραγουδώντας δυνατά, καθώς συνόδευε τη φωνή του Πεπίνο ντι Κάπρι που την έπαιρνε ο αέρας.

Δίπλα του, η Έλενα είχε προβλέψει να τιθα-σεύσει τον χείμαρρο των πλούσιων μαλλιών της, που είχαν το χρώμα του μελιού, κάτω από ένα κόκκινο τζόκεϊ, πιάνοντάς τα αλογοουρά περασμένη μέσ' από το κενό που σχημάτιζε το κλείσιμο του καπέλου της στο πίσω μέρος. Φορούσε ένα άσπρο μακό μπλουζάκι, χωμένο χαλαρά στο στενό μπλουτζίν της, και τα αγαπημένα της λευκά και κόκκινα σπορτέξ, που τα κορδόνια τους τα είχε δέσει γύρω από τους λεπτούς, καλοσχηματισμένους αστραγάλους της.

Τα μαύρα γυαλιά της έκρυβαν τα υπέροχα γκριζα μάτια της, που καθήλωναν τα βλέμματα. Οι γυριστές, μακριές βλεφαρίδες της σκίαζαν με την πυκνότητά τους αυτά τα δυσεύρετα πετράδια. Τα χείλη της, όμοια με άλικα ροδοπέταλα, αποκάλυπταν, έτσι όπως γελούσε ανέμελα με τις κορόνες του συνοδού της, δύο σειρές μαργαριταρένια δόντια σε απόλυτη συμμετρία.

Φανατικός θαυμαστής του πασίγνωστου Ιταλού τραγουδιστή, ο Παύλος το συνήθιζε να

ταξιδεύει ακούγοντας κάποιο CD του. Τον είχε γνωρίσει προσωπικά, όταν σπούδαζε Οικονομικά στην Ιταλία.

Ρώμη, Μιλάνο, Βενετία... Είχε ζήσει έντονα τα φοιτητικά του χρόνια. Ήταν από τους τυχερούς νέους, προερχόμενος από ευκατάστατη οικογένεια.

Ο πατέρας του, εμποροπλοίαρχος, έλειπε συχνά σε μακρινά ταξίδια και η μητέρα του, μια λεπτοκαμωμένη Ελληνοϊσπανίδα ευγενικής καταγωγής, περίμενε υπομονετικά τον γυρισμό των δύο ανδρών της οικογένειάς της.

Καθώς ο Παύλος ήταν ο μονάκριβος γιός, οι γονείς του δεν του στερήσαν ποτέ τίποτε, αλλά και ο ίδιος διαχειριζόταν με σύνεση τα χρήματα που του έστελναν τόσο για τις σπουδές του όσο και για να ζει με άνεση.

Ο Παύλος είχε κάνει έναν άτυχο γάμο με την Όλγα. Απέκτησαν δύο δίδυμα, τον Νέστορα και τη Χαρά. Ήταν ένας γάμος βιαστικός, υπό την πίεση μιας άκαιρης εγκυμοσύνης, κάτι σαν συμφωνία, όπου και τα δύο μέρη είχαν αποδεχτεί μοιρολατρικά τους όρους της, γι' αυτό και δεν υπήρχαν πιέσεις, καβγάδες και εντάσεις στο σπίτι. Παρά μόνο μια τυπική ευγένεια και αδιαφορία.

Η Όλγα γρήγορα αποχαιρέτησε την οικογενειακή εστία, φεύγοντας με τον Τζίμη, ζωγράφο από τη Μύκονο. Τον Τζίμη ακολούθησαν ο Ντίνος, ο Αλέκος, ο Λέανδρος. Τα παιδιά τα έβλεπε σπάνια, λες και το μητρικό ένστικτο την είχε προσπεράσει.

Ο Παύλος ποτέ δεν της ζήτησε να του παραδώσει τα κλειδιά του σπιτιού. Η Όλγα μπορούσε να μπαίνει και να βλέπει τα παιδιά τους όποτε ήθελε, δεν της κρατούσε κακία. Έτσι έτυχε, όλοι οι γάμοι δεν είναι επιτυχημένοι.

Αγόγγυστα, λοιπόν, ανέλαβε εκείνος τη φροντίδα και το μέγαλωμα του Νέστορα και της Χαράς. Λόγω της δουλειάς του –είχε εταιρεία χρηματοοικονομικών μελετών– μπορούσε να τους αφιερώνει αρκετό χρόνο. Ήταν στοργικός πατέρας, υπεύθυνος, γλυκομίλητος, αφοσιωμένος.

Η προσωπική του ζωή είχε μπει στην κατάψυξη προς το παρόν.

Όταν ο Νέστορας και η Χαρά τελείωσαν το λύκειο, ο Παύλος τούς έστειλε στο Λονδίνο για σπουδές. Τότε, μαζί τους πήγαν κι οι γονείς του. Ο πατέρας του είχε πάρει σύνταξη πια. Με τόσα ταξίδια στις θάλασσες του κόσμου, είχε φάει την αρμύρα με το

κουτάλι. Ήταν πατέρας, αδελφός, φίλος με όλους τους ναύτες του πληρώματος, και όταν έπιαναν λιμάνι, είχε τον νου του, γινόταν αυστηρός, γιατί έπρεπε να τους φέρει σώους και αβλαβείς πίσω στον Πειραιά, στις οικογένειές τους, στις γυναίκες και στα παιδιά τους, στις μανάδες και στους πατεράδες τους.

Δύο ναυάγια είχε περάσει ο καπετάν Γιάννης. Το ένα σκηνοθετημένο από την πλοιοκτήτρια εταιρεία, το άλλο πραγματικό. Είδε τον Χάρο με τα μάτια του και είχε παλέψει μαζί του για να σώσει το πλήρωμά του και το πλοίο του. Δυστυχώς, δεν τα κατάφερε. Η θάλασσα ρούφηξε ανθρώπους και σκαρί σαν πρωινό καφέ. Εκείνος, πριν πέσει με ένα σωσίβιο στα μανιασμένα κύματα που έσκαγαν με μανία στους μυτερούς βράχους στις Δυτικές Αζόρες, δίπλωσε τα χαρτιά του πλοίου με νάιλον, τα σιγούρεψε στη ζώνη του κι έκανε τον σταυρό του. Σώθηκε.

Δούλεψε ακόμη πέντε χρόνια κι ύστερα ξεμπάρκαρε. Πόσες και πόσες φορές δεν τον έβαζαν τα παιδιά του Παύλου να τους διηγηθεί ιστορίες από τα μακρινά του ταξίδια... Κι εκείνος, πάντα πρόθυμος, ξαναζούσε, μέσ' από τις διηγήσεις του, στιγμές που σημάδεψαν για πάντα τη ζωή του.

Στο Λονδίνο είχαν νοικιάσει ένα όμορφο διαμέρισμα στο Μπεϊσγούτερ, δίπλα στο Χάιντ Παρκ. Τα Σαββατοκύριακα, όταν ο ήλιος γινόταν πιο καταδεκτικός και διαπερνούσε τις πυκνές φυλλωσιές των δένδρων, τα παιδιά, μαζί με τον παππού και τη γιαγιά, έκαναν πικνίκ στο πάρκο. Αλλά και τις καθημερινές άρεσε στον Νέστορα και στη Χαρά να διαβάζουν ξαπλωμένοι στο γρασίδι, ανάμεσα σε άλλους φοιτητές, που απολάμβαναν την ηρεμία και τις μυρωδιές της γης, μακριά από τους θορύβους της πόλης.

Ο Παύλος επισκεπτόταν συχνά τους δικούς του. Καθόταν, ανάλογα με τις δουλειές του, τρεις-τέσσερις ημέρες κι επέστρεφε στο σπίτι του που αγαπούσε πολύ, στο Καβούρι.

Ήταν ένα όμορφο διώροφο μπροστά στη θάλασσα. Ολόγυρα το αγκάλιαζαν πυκνά καταπράσινα πεύκα, ενώ στο βάθος τα φώτα της Βούλας και πιο κάτω της Γλυφάδας τρεμόπαιζαν στο νερό, δημιουργώντας πολύχρωμες αντανάκλασεις στην ακίνητη, τις περισσότερες φορές, επιφάνειά του. Όλες τις εποχές του χρόνου, η θέα ήταν μαγευτική.

Ο Παύλος κολυμπούσε χειμώνα-καλοκαίρι, αλλά και όπου ταξίδευε με το αυτοκίνητο δεν έχανε ευκαιρία για μια βουτιά. «Για να πάρω τη δροσιά της», έλεγε. Είχε πάντα στο πορτομπαγκάζ ό,τι τού χρειαζόταν.

Με την Έλενα γνωρίστηκαν σε ένα μαγαζί στο Κολωνάκι.

Ήταν Μάρτης και ο ήλιος είχε κάνει την εμφάνισή του στον αττικό ουρανό ύστερα από αρκετές ημέρες συννεφιάς και βροχής. Πολύς κόσμος απολάμβανε τον καφέ του στα αναπαυτικά καθίσματα έξω από τις καφετέριες. Τα βαριά παλτά τα είχαν αντικαταστήσει οι καμπαρντίνες.

Αυτοί που σουλατσάριζαν ήταν περισσότεροι και η κίνηση στα μαγαζιά είχε ζωηρέψει. Οι βιτρίνες λάνσαραν τα ανοιξιάτικα μοντελάκια σε τέλειους συνδυασμούς και τιμές αρκετά τσιμπημένες για εποχή κρίσης.

Η Έλενα είχε ξυπνήσει εκείνο το πρωινό με καταναλωτική διάθεση. Αν και ήταν γεμάτη η γκαρνταρόμπα της με ακριβά σύνολα, παντελόνια σε διάφορα υφάσματα, βραδινές τουαλέτες και καθημερινά φορέματα, ακριβά τζιν και πάσης φύσεως μπλουζάκια, όμορφες δερμάτινες τσάντες και ανάλογα παπούτσια, της άρεσε να κάνει ψώνια κάθε νέα σεζόν, ενημερωμένη για τις τάσεις της μόδας. Έχοντας απαιτητικό γούστο, κούραζε τις πωλήτριες μέχρι να αποφασίσει, αλλά στο τέλος τις αντάμειβε με ένα καλό πουρμπουάρ.

Από τη γιαγιά της, την Άλκηστη, που ήταν γνωστή Αθηναία από το γένος Βλαστού, με πολλά

ακίνητα στο Μοναστηράκι, στη Σκουφά και στη Ρηγίλλης, είχε αποκτήσει άποψη για το ντύσιμο.

Όταν η Έλενα ήταν μικρή, στο διαμέρισμα της οδού Ηροδότου, η γιαγιά της καλούσε γνωστές μοδίστρες της εποχής κι έραβαν, μαζί με τα δικά της, ωραιότατα σύνολα και για την πολυαγαπημένη της εγγονή, που από τότε διέθετε ανεπτυγμένο κριτήριο περί κομψότητας.

Αργότερα, εκείνη αγόραζε τα ρούχα και τα αξεσουάρ της από το Λονδίνο, τη Ρώμη ή τη Νέα Υόρκη, όπου βρισκόταν συχνά λόγω της δουλειάς της. Τα μεταξωτά φουλάρια ήταν η αδυναμία της, ιδιαίτερα των γνωστών οίκων μόδας.

Στην Αθήνα ψώνιζε κυρίως από τις μπουτίκ του Κολωνακίου.

Τα παιδικά χρόνια της Έλενας είχαν σημαδευτεί απ' ό,τι χειρότερο θα μπορούσε να ζήσει ένα παιδί στην ηλικία των επτά χρόνων.

Οι γονείς της είχαν σκοτωθεί ακαριαία σε αυτοκινητικό δυστύχημα. Έτσι, τη μεγάλωσε η γιαγιά της, με τις αρχές και τις σπουδές των κοριτσιών της τάξης της: πιάνο, γαλλικά, αγγλικά. Τελείωσε τα καλύτερα σχολεία με άριστες επιδόσεις. Σπούδασε Δημόσιες Σχέσεις στο Κολέγιο Αθηνών και το μεταπτυχιακό της το έκανε στο Λονδίνο.

Αμέσως μετά ταξίδεψε στην Αμερική, στη Νέα Υόρκη, όπου εργάστηκε στην εταιρεία του Μπίλυ Βλαστού, αδελφού της γιαγιάς της, για να αποκτήσει εργασιακή εμπειρία.

Με τη βοήθεια πάντα της γιαγιάς της, η Έλενα, επιστρέφοντας στην Ελλάδα, δημιούργησε δική της εταιρεία δημοσίων σχέσεων στη λεωφόρο Κηφισίας, στο ύψος του Αμαρουσίου.

Εκεί ξεδίπλωσε τα προσόντα της, τα διοικητικά περισσότερο. Όλοι τη σέβονταν για τον επαγγελματισμό, τη συνέπεια, την ευγένεια που τη χαρακτήριζαν. Χωρίς να γίνεται πιεστική στο προσωπικό της, είχε επιτύχει να δουλεύουν τα πάντα ρολόι. Την αυστηρή της πλευρά την έδειχνε μόνο όταν κάποιος αμελούσε κάτι ή δεν του έδινε την προσοχή που έπρεπε. Αλλά αυτό σπάνια συνέβαινε. Έτσι, όλοι στην εταιρεία εισέπρατταν το χαμόγελο και τις επιβραβεύσεις της.

Η Έλενα πρόσφερε αρκετές ευκαιρίες στους υπαλλήλους της να έρθουν πιο κοντά, διοργανώνοντας εκδρομές σε ημέρες αργίας, ευχάριστες βραδιές με μουσική, γιορτές για τους ίδιους και τα μέλη των οικογενειών τους.

Δούλευε ασταμάτητα, μεθοδικά, ήρεμα, και οι ιδέες της ήταν εξαιρετικά πρωτοποριακές, με αποτέλεσμα να αυξάνεται συνεχώς το πελατολόγιο της.

Η δουλειά με τις απαιτήσεις της τη βοηθούσε να αποξεχνιέται, έχοντας επιλέξει συνειδητά να βάλει στην άκρη την προσωπική της ζωή, τις διασκέδασεις και τις κοινωνικές συναναστροφές.

Ο πρόωρος θάνατος των γονιών της είχε αφήσει μέσα της μια αδιόρατη μελαγχολία, που ένας προσεκτικός παρατηρητής μπορούσε να τη διακρίνει πίσω από τη λάμψη των τόσο ιδιαίτερων ματιών της. Γι' αυτό είχε κλειστεί στον εαυτό της και το μόνο που της άρεσε να κάνει για να ξεδίνηι ήταν να βγαίνει συχνά βόλτα στα μαγαζιά.

Η κυρία Τασία, η οικιακή βοηθός, μια γλυκύτερη μεσόκοπη γυναίκα από την Ιθάκη, φρόντιζε να είναι τακτοποιημένα όλα τα ρούχα στις κρεμάστρες και στα συρτάρια κι είχε πάρει μεγάλη στενοχώρια όταν χάθηκε εκείνο το μεταξωτό μαύρο μπλουζάκι με τη λευκή καρδιά από κορδελάκια και δαντέλες. Έφαγε τον τόπο για να το βρει. Εισμάτην. Έτσι, έβγαλε από το κομπόδεμά της σχεδόν μισό μισθό και τον άφησε στο γραφείο της Έλενας στο σπίτι για να το αντικαταστήσει, θεωρώντας ότι ήταν δική της αμέλεια. Η Έλενα συγκινήθηκε με την τόσο έντιμη και άμεση χειρονομία της και τη μάλωσε τρυφερά. Χρειάστηκε πολλή ώρα για

να την πείσει να βάλει τα χρήματα πίσω στο πορτοφόλι της.

– Δεν πειράζει, της είπε, την Πέμπτη θα κατέβω και θα βρω ένα ίδιο, μη στενοχωριέσαι.

Την πρώτη Πέμπτη του Ιουνίου, λίγο πριν το μεσημέρι, η Έλενα έδωσε άδεια στον εαυτό της και με το αυτοκίνητό της κατέβηκε στο Κολωνάκι. Πάρκαρε στη Σόλωνος, όπως το συνήθιζε, και ανηφόρισε προς την πλατεία.

Είχε πολύ καιρό να χαζέψει τις βιτρίνες και το απολάμβανε.

Μπαίνοντας σε μια μπουτίκ, άρχισε να δοκιμάζει διάφορα καλοκαιρινά σύνολα. Κράτησε μια εκρού πλισέ φούστα που αναδεικνυε τη λεπτή σιλουέτα της και πλησίασε την εξυπηρετική πωλήτρια για να ρωτήσει την τιμή. Δεν αναγραφόταν στο καρτελάκι για ευνόητους λόγους.

Ταυτόχρονα με τη δική της ερώτηση, άκουσε μια ανδρική φωνή να ρωτάει το ίδιο την υπάλληλο για ένα ασπρόμαυρο γυναικείο μπλουζάκι *Armani*. Σχολίασαν και οι δύο με γέλια αυτό που συνέβη, ο Παύλος τής έδειξε το μπλουζάκι που είχε πάρει για τη Χαρά, όταν θα πήγαινε στο Λονδίνο, και μετά της πρότεινε να πάνε για έναν καφέ εκεί γύρω.